

Nieuw jaar, zelfde oorlog. Maar toch: de beste wensen uit Israël

Posted on 30 december 2023 by Willem Dercksen

'Graag zou ik een brief van jou uit Israël krijgen voor *Wynia's Week*. Een beetje privé, een beetje helicopterview, misschien zelfs met een oog op Nederland …' Wie kan dit een vroegere studievriend weigeren? Dus:

Beste Syp,

Niet geboren, maar wel lang getogen in Nederland begin ik een beetje los te raken van de cultuur waarin elke medaille twee kanten heeft en proportionaliteit met de paplepel wordt ingegoten.

'Welkom in het heilige land' begroette mijn schoonvader zaliger me bijna twintig jaar geleden met het nodige understatement bij aankomst in mijn nieuwe woonland. Een vlekje op de wereldkaart. Israël, de Westelijke Jordaanoever en Gaza, tot 1948 het Britse mandaatgebied Palestina. Vrijwel de gehele wereld maakt zich er druk om, vooral wanneer er oorlog is. Als door een vergrootglas wordt gekeken of Israël in het overbevolkte Gaza ook maar iets verweten kan worden bij het voeren van de meest moeilijke oorlog ooit.

Hoe kun je nu een staakt-het-vuren willen?

Nederland anno nu: na het geharrewar begin oktober of er nu wel of niet een Israëlische vlag gehesen mocht worden op diverse stadhuizen, kwamen er talrijke pro-Palestina-demonstraties in vele steden en zelfs op Schiphol Plaza, in de Bijenkorf en op stations. Een *sit-in* van rijksambtenaren voor het ministerie van Buitenlandse Zaken.

De ambtenaren maken zich er zorgen over dat Nederland niet oproept tot een permanent staakt-het-vuren in Gaza. Ze wijzen op de duizenden doden in Gaza, waaronder vele duizenden kinderen. Verder stellen ze dat miljoenen in het gebied dakloos zijn, op de vlucht en gewond. Het is allemaal waar, verschrikkelijk ook, maar… hoe kun je nu een staakt-het-vuren willen of erger nog pro-Palestina zijn?

Een helicopterview? 7 oktober. Onbeschrijfelijke taferelen, gefilmd door de daders. Jonge vrouwen verkracht en vervolgens door het hoofd geschoten, baby's verbrand in ovens, huizen met de bewoners erin in brand gestoken en schieten op alles wat Joods is. Circa twaalfhonderd mensen zijn vermoord, merendeels bezoekers van het Nova-festival en bewoners van de kibboetsen bij de grens met Gaza, maar ook beveiligingspersoneel, politie en veel te laat in actie gekomen militairen. Naar schatting zo'n 250 mensen zijn gegijzeld, bejaarden, mannen, vrouwen, kinderen en baby's.

Te erg voor woorden. En ook te erg voor openbaarheid. De beelden verkregen van bodycams van neergeschoten terroristen zijn niet publiek gemaakt en alleen vertoond aan hoogwaardigheidsbeklederes in binnen- en buitenland, de buitenlandse pers en diplomaten van de Verenigde Naties. Pogingen om het anti-Israël-sentiment dat in de westerse wereld al snel na 7 oktober de kop opstak wat tegengas te geven. Voor zover Israël, nadat het Hamas de oorlog had verklaard, het krediet kreeg zich te mogen verdedigen, mag het van velen de oorlog echter niet winnen en moet het nu maar stoppen.

Niet alleen Hamas en de Islamitische Jihad gijzelden Israëli's. Noa Argamani, bijvoorbeeld, werd gekidnapt door burgers. Een grote groep inwoners van Gaza was de terroristen gevolgd en deed, naast het roven van alles wat los en vast zat, mee aan het moorden, verkrachten en gijzelen. In Gaza en op de Westoever werden de verschrikkingen gevierd. Een poll van het Palestijnse Center for Policy and Survey Research indiceert begin december dat een meerderheid van de ondervraagden het

eens is met de acties van Hamas, al ontkennen de meesten dat er wreedheden zijn begaan.

Voor mij begint sinds 7 oktober de dag met het openen van de sites van *The Times of Israel* en *Ynet*. Vrijwel dagelijks staren gezichten van pas gesneuvelde soldaten me aan. 'מותר לפרסום', vrijgegeven voor publicatie, wat wil zeggen dat de families al zijn ingelicht. Dag 83 (28 december), de teller staat op 167 soldaten die gesneuveld zijn nadat het Israëlische leger het grondoffensief in Gaza startte.

Het is een oorlog op meerdere fronten geworden

Elke dag weer ben ik bang dat ik een van die gezichten herken. Vorige week hoorden we dat het vriendje van een nichtje gewond was. Een schotwond in zijn hand en scherven in zijn buik. Zijn onderdeel had '*intelligence*' gekregen dat er gegijzelden in een bepaald huis zaten. Nadat het vriendje was afgevoerd (namen van soldaten mogen niet genoemd worden), vonden zijn kameraden het afgehakte hoofd van een gegijzelde in een diepvriezer. Met het vriendje viel het gelukkig mee. Lokale anesthesie en een paar dagen in het ziekenhuis. Ons nichtje had van haar legeronderdeel verlof gekregen om die tijd bij hem te zijn. Nu wil hij zo snel mogelijk weer terug naar zijn onderdeel.

Foto: Hagit Gelber

Op het Museumplein in Tel Aviv, omgedoopt tot het Plein der Gegijzelden, hebben families en vrienden van de gegijzelden tenten opgeslagen. Iedere getroffen kibboets heeft er een. Daartussen een lange gedekte tafel met een stoel voor iedere gegijzelde. Links en rechts kunstzinnige installaties die uitdrukking geven aan de wanhoop. Ik word vooral getroffen door een geblindeerde pop met vastgebonden handen.

Foto: Hagit Gelber

Het is een oorlog op meerdere fronten geworden. Allereerst in Gaza. De terroristen zijn taai. Nog vrijwel dagelijks worden er raketten vanuit Gaza op Israël afgevuurd, tot aan Tel Aviv toe. Ook in het noorden schiet Hezbollah elke dag raketten af. Tientallen dorpen en de stad Kirjat Sjmona (circa 22.000 inwoners) zijn geëvacueerd, al hebben lang niet alle inwoners daar gehoor aan gegeven.

Zelfs in couveuses zijn wapens aangetroffen

In totaal telt Israël momenteel zo'n 100.000 (Joodse) evacués, waaronder 60.000 uit het noorden waar de eerste doden al zijn gevallen. Vanuit Jemen leveren de Houthi's hun bijdrage aan 'het verzet' door de scheepvaart in de Rode Zee te frustreren. Op de Westoever is het leger al lange tijd dagelijks in actie om terroristen op te pakken, wapens, explosieven en munitie in beslag te nemen en

laboratoria te ontmantelen waar explosieven worden geproduceerd. En of dat niet genoeg is, houden radicale kolonisten, als een soort vijfde colonne, het leger van zijn eigenlijke werk.

'We zijn in Gaza nog vrijwel geen woning tegengekomen waar geen wapens en munitie lagen', vertellen soldaten met verlof. Ook scholen en ziekenhuizen liggen er vol mee. Zelfs in couveuses zijn wapens aangetroffen, om niet te spreken van de vele tunnels onder en vanuit ziekenhuizen, gezondheidscentra en scholen, waaronder 22 gezondheidscentra en 274 scholen van de UNRWA.

Uit die hoek is daarover overigens nog nooit een klacht vernomen. Deze humanitaire organisatie houdt al vele jaren zo'n miljoen Palestijnen via voedselhulp en anderszins in leven, wat indirect de weg heeft vrijgemaakt voor Hamas en de zijnen om een ongekende wapenvoorraad op te bouwen en een ondergrondse militaire infrastructuur die groter is dan de metro van Londen.

Een staakt-het-vuren? In een bijeenkomst van de Verenigde Naties hield Gilad Erdan, Israëls ambassadeur voor de VN, een bord omhoog met daarop de tekst 'Bel Sinwar', inclusief diens telefoonnummer. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken, Antony Blinken, sprak tijdens een recente persbijeenkomst klare taal. Van alle landen die oproepen de oorlog te beëindigen, zei hij, zijn er maar weinig die Hamas oproepen te stoppen met zich achter burgers te verschuilen en de wapens neer te leggen. 'Als Hamas dit zou doen, zou de oorlog morgen beëindigd zijn. En als Hamas dit eerder had gedaan zou de oorlog al een maand geleden afgelopen zijn.' En vervolgens: 'Hoe kan het dat niet de aanvaller (Hamas) gevraagd wordt te stoppen, maar alleen het slachtoffer (Israël)?'

Een permanent staakt-het-vuren is wat Hamas en de Islamitische Jihad momenteel willen. De tijd krijgen om Gaza weer op te bouwen (uiteraard met geld van de internationale gemeenschap en onder aanvoering van de met een voormalig schaduwminister voor de PLO, de Palestijnse bevrijdingsorganisatie van Yasser Arafat, getrouwde mevrouw Kaag). En vooral tijd winnen om de eigen militaire infrastructuur op orde te krijgen (allereerst met steun van Iran). Om vervolgens weer opnieuw te kunnen beginnen.

Het 'verzet' windt er geen doekjes om. Van de rivier tot de zee en het doel heiligt ieder middel. Hamas en de Islamitische Jihad hebben beide al sinds jaar en dag tot doel de staat Israël te vernietigen en er een islamitische Palestijnse staat te

vestigen. De islamitische buurlanden leren hoeveel plaats daarin is voor Joden.

Voor alles moeten alle gegijzelden vrij

Voor Israël is het sinds 7 oktober duidelijk dat het nu echt klaar moet zijn: Hamas moet verslagen worden, Gaza gedemilitariseerd en voor alles moeten de overgebleven 129 gegijzelden vrij, waaronder ten minste 21 lijken van tijdens gevangenschap vermoorde gegijzelden en de al meer dan drieduizend dagen lang (!) gevangengehouden Avera Mengistu en Hisham Al-Sayed, mannen met een psychische stoornis die ooit in verwarde toestand Gaza zijn binnengelopen. Duidelijk is dat er nog een lange weg te gaan is voor Israël klaar is in Gaza. Wat er aan het noordelijk front moet gebeuren is in nevelen gehuld.

Nieuw jaar, zelfde oorlog. Mijn wensen zijn dit jaar allesbehalve proportioneel. Ik wens Israël toe dat het de oorlog zal winnen, de westerse wereld behoud van vrijheid, Hamas en alle aanverwante terroristen zeventig maagden per persoon, Palestijnse burgers de moed om meer waarde aan het leven te gaan hechten dan aan het martelaarschap en *Wynia's Week* een voorspoedig 2024.

Willem Dercksen *(1951) heeft in het verleden van alles en nog wat gedaan wat hij destijds erg belangrijk vond. Zoals bij velen mondde een (onbetaald) sabbatical uit in een geheel nieuwe koers. Tropische roots en een Israëlische partner brachten hem naar Israël waar hij de trotse vader van twee kinderen is en de kost verdient met redactioneel werk*.

Wynia's Week *is er het hele jaar door. Met onafhankelijke, verrassende berichtgeving.* ***Wynia's Week is wel gratis, maar niet goedkoop.*** *De lezers, kijkers en luisteraars maken Wynia's Week mogelijk.* ***Doet u mee? Doneren kan HIER. Hartelijk dank!***